

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **E. G.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s. se sídlem Kovářská 939/4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2019, č. j. 13 Az 53/2019 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaný správní orgán (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 19. 9. 2019, č. j. OAM-387/LE-LE05-LE05-2019. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Dne 19. 7. 2019 žalobce podal z předběžné vazby, do níž byl vzat v rámci vydávacího (extradičního) řízení, opakovanou (druhou) žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky; předchozí (první) žádost podanou dne 3. 4. 2019 vzal žalobce zpět, a proto bylo řízení zastaveno ve smyslu § 25 písm. a) zákona o azylu. Přestože v opakované žádosti žalobce předestřel v podstatě stejné důvody jako v případě předchozí žádosti, stěžovatel posoudil jeho opakovanou žádost jako přípustnou podle § 11a odst. 4 zákona o azylu – a to z důvodů hodných zvláštního zřetele spočívajících v tom, že v případě původní žádosti došlo k zastavení řízení, aniž byly věcně posouzeny žalobcem předestřené důvody. Tyto důvody spočívají v obavě žalobce z vydání za účelem trestního stíhání do Ruska pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu. Trestní stíhání považuje žalobce za nezákonné a vykonstruované z politických důvodů. V Rusku se politicky angažoval, byl členem opoziční politické strany Parnas a podporoval známé

opoziční politiky, mj. Alexeje Navalného, a to i po svém odjezdu do Izraele v roce 2013. O tom, že je proti němu vedeno trestní stíhání, se žalobce dozvěděl až při svém zadržení dne 27. 7. 2018 na pražském letišti, kdy přicestoval do České republiky jako turista. Vyslovil přitom obavy, že v Rusku by mu nebylo zajištěno právo na spravedlivý proces a že v případě odsouzení by byl ohrožen na životě v důsledku nelidského a ponižujícího zacházení ve vězení.

[3] Stěžovatel vyšel z toho, že žalobce se brání návratu do Ruské federace, jejímž je státním občanem, ačkoli tam již od roku 2013 nežil. Vedle státního občanství Ruské federace má totiž žalobce i státní občanství Státu Izrael, přičemž ve vztahu ke Státu Izrael neuvedl žádné relevantní důvody, které by mu bránily ve využití ochrany této země. Naopak výslovně prohlásil, že v Izraeli neměl nikdy žádné potíže a ničeho se tam neobává. Po vzetí do předběžné vazby ho navštívil izraelský konzul a je v kontaktu s izraelským zastupitelským úřadem. Tvrzení žalobce o hrozícím nebezpečí politického pronásledování v Rusku tak podle názoru stěžovatele nebrání v aplikaci § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Pokud by tomu bylo jinak, stalo by se uvedené ustanovení fakticky zbytečným. Stěžovatel proto vydal výše citované rozhodnutí, proti němuž žalobce podal žalobu, v níž shrnul svůj azylový případ a zopakoval shora uvedené obavy v souvislosti s možným vydáním do Ruské federace. Současně se vyjádřil k výkladu § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu a poukázal na faktickou nemožnost Státu Izrael poskytnout mu adekvátní ochranu; ta je pro něho nyní nedostupná, a to právě z důvodu hrozící extradice.

[4] Napadeným rozsudkem městský soud žalobě vyhověl, rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud konstatoval, že pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu musí být splněna podmínka, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a (první podmínka), a má více než 1 státní občanství a nevyužil ochrany některého ze států, jehož státní občanství má, pokud neprokáže, že z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a této ochrany využít nemohl (druhá podmínka). Tyto podmínky musí být splněny kumulativně, tzn., že v případě nesplnění byť jediné z nich nelze § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu aplikovat. Pokud jde o podmínku první, žalobce v průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany obsáhle popisoval, proč se obává návratu do Ruska, a tyto skutečnosti teoreticky mohou ve svém důsledku vést k závěru o udělení azylu či doplňkové ochrany. Z uvedeného je tedy zřejmé, že již první podmínka pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné ve smyslu § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu není naplněna. Současně městský soud uvedl, že i kdyby připustil výklad zastávaný stěžovatelem, nelze přehlížet, že v případě žalobce nebylo prokázáno naplnění ani podmínky druhé. Připomněl totiž, že využití ochrany ze strany Izraele, jehož je žalobce státním občanem, je v podstatě reálně nedosažitelné. Přestože žalobce kontaktoval izraelskou ambasádu, ta má zjevně jen omezené možnosti – přinejmenším nemůže zabránit vydání žalobce, neboť ten je v rukou českých orgánů veřejné moci.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel obecně uplatnil důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozsudku městského soudu. Podle

pokračování

stěžovatele městský soud chybně vyložil § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť jím vyjádřený právní názor vůbec nereflexuje okolnost dvojího státního občanství žalobce. Dokud je žadateli alespoň jeden ze států, jehož občanství má, schopen poskytnout ochranu, subsidiární ochrana ze strany mezinárodního společenství nemůže být uplatněna. Je přitom evidentní, že obavy stěžovatele z návratu směřují výhradně k Ruské federaci, jako jedné ze zemí, jejíž státní občanství žalobce má, přičemž podle názoru stěžovatele mu nic nebrání využít ochrany země druhé. Žalobce veškeré důvody své žádosti odvíjel toliko od problémů v Rusku a je zcela zřejmé, že v Izraeli žádné problémy či důvody k obavám neměl, což dokládá i komunikace se zastoupením této země v České republice. V posuzovaném případě tak podle stěžovatele došlo k naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud vzal kasační stížnost za přijatelnou, věcně ji projednal a napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

[6] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s výkladem předestřeným městským soudem – tedy, že tvrzení relevantních skutečností z hlediska azylu či doplňkové ochrany ve vztahu ke kterékoliv z jeho zemí původu (Rusko a Izrael) je samo o sobě dostačující pro znemožnění aktivace § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Současně ovšem zdůraznil, že i kdyby bylo třeba uvedené ustanovení interpretovat tak, jak to činí stěžovatel, stejně v konkrétním případě žalobce nebyla naplněna podmínka druhá, neboť již z povahy věci samé jednoznačně vyplývají překážky pro využití ochrany jeho druhé země původu, tj. Izraele. Jedinou možností, jak žalobce může ochrany Izraele efektivně využít, je totiž vycestováním. To je však z důvodu jeho vazby nemožné. Jediná forma ochrany, která žalobci dostupná je, tedy jakási forma konzulární asistence, je zcela neefektivní ve vztahu k riziku extradice do Ruska, které se žalobce obává. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení,

které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele (tím je zde sice správní orgán, nicméně i v takovém případě lze považovat kasační stížnost za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, příp. pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[9] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost přdestírá k rozhodnutí v podstatě jedinou otázku vztahující se k interpretaci a aplikaci § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, podle něhož byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Tato otázka ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhuje pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, a proto Nejvyšší správní soud dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Nejprve k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (pro nedostatek důvodů) Nejvyšší správní soud konstatuje, že nepřezkoumatelnost by obecně mohla být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti podle výše uvedeného výčtu, neboť v takovém případě by se pro hrubé pochybení procesního práva stěžovatel neměl vůbec možnost seznámit s důvody rozhodnutí a bylo by namíste každé takové rozhodnutí zrušit a nahradit novým. Nepřezkoumatelností soudního rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval např. v rozsudcích ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS.

[12] V daném případě městský soud postupoval plně v souladu s touto judikaturou, neboť se náležitě vypořádal s žalobními námitkami a zohlednil přitom všechny rozhodné skutečnosti. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč městský soud žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ostatně stěžovatel se závěry městského soudu polemizuje a skutečnost, že s nimi nesouhlasí, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, ale jde již o otázku věcné správnosti, resp. zákonnosti; viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163.

[13] Pokud jde o zákonnost napadeného rozsudku, tuto stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal a vytýkal městskému soudu, že závěr o neaplikovatelnosti § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu v posuzované věci není správný, a to v důsledku nesprávného výkladu uvedeného ustanovení, dle kterého:

„Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň

pokračování

[...]

d) má více než 1 státní občanství a nevyužil ochrany některého ze států, jehož státní občanství má, pokud neprokáže, že z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a této ochrany využít nemohl.“

[14] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že interpretací § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu se podrobně zabýval ve svém nedávném rozsudku č. j. 7 Azs 267/2019 – 19 ze dne 6. 2. 2020, v němž posuzoval skutkově i právně velmi podobný případ žadatele o udělení mezinárodní ochrany s dvojím státním občanstvím – a sice státním občanstvím Ruské federace a Státu Izrael, jako je tomu i v nyní posuzované věci. Dospěl přitom k závěru, že citované ustanovení je nezbytné vykládat nejen s ohledem na jeho jazykové vyjádření, ale i s ohledem na jeho účel a na podstatu institutu mezinárodní ochrany plynoucí mj. z Úmluvy o právním postavení uprchlíků ze dne 28. 7. 1951 ve znění Newyorského protokolu ze dne 31. 1. 1967, která byly publikovány sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb. (dále též „Ženevská úmluva“).

[15] Podle čl. 1 písm. A odst. 2 Ženevské úmluvy se za uprchlíka považuje osoba, která „v důsledku událostí, které nastaly před 1. lednem 1951, se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám, odmítá ochranu své vlasti; totéž platí pro osobu bez státní příslušnosti nacházející se mimo zemi svého dosavadního pobytu následkem shora zmíněných událostí, a která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit. V případě osoby mající několik státních občanství, pojem ‘země jeho státního občanství’ se týká všech zemí, jejichž je státním občanem; žádná osoba však nebude považována za zbavenou ochrany země své příslušnosti, pokud se bez závažného důvodu založeného na oprávněných obavách vzdala ochrany jedné ze zemí svého státního občanství (důraz přidán).“

[16] V rozsudku č. j. 2 Azs 114/2018 - 30 se zdejší soud ve světle výše uvedeného zabýval podstatou mezinárodní ochrany a pojmu „uprchlík“, přičemž konstatoval, že „již samotná podstata základního pojmu ‘uprchlík’, od kterého se uprchlické i azylové právo odvíjí, je založena na selhání a následném nahrazení ochrany státem původu. Předpokládá stav, kdy stát přestává být ve vztahu ke svému vlastnímu konkrétnímu občanu ochráncem a stává se tím, kdo ochranu před pronásledováním nechce nebo nemůže poskytnout, či dokonce toto pronásledování sám koná, podporuje nebo schvaluje. Pregnantně důležitost prvku ztráty ochrany ze strany státu původu ve vztahu k celé Ženevské úmluvě vyjádřil lord Hope v rozhodnutí Sněmovny lordů ze dne 6. 7. 2000, *Horvath v. SSHD*, když uvedl, že [o]becným smyslem Ženevské úmluvy je umožnit lidem, kteří již nepožívají ochrany státu z důvodů uvedených v Ženevské úmluvě, aby se mohli obrátit pro ochranu k mezinárodnímu společenství.‘ Význam prvku ztráty ochrany domovského státu zdůrazňuje s odkazem na citované ustanovení Ženevské úmluvy jak ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 10. 1. 2007, č. j. 6 Azs 80/2006 – 64, publ. pod č. 1659/2008 Sb. NSS, či usnesení ze dne 4. 11. 2009, č. j. 9 Azs 38/2009 - 92), tak i česká doktrína (ČEPELKA, Č., JÍLEK, D., ŠTURMA, P. *Azyl a uprchlictví v mezinárodním právu*. MU Brno, 1997, str. 54).“

[17] Z uvedeného vyplývá, že mezinárodní ochrana je krajním prostředkem ochrany práv, který nastupuje pouze za situace, kdy tuto ochranu není schopen či nechce vykonávat stát, jehož je žadatel občanem nebo kde má osoba bez státní příslušnosti dosavadní pobyt. Specifická situace pak nastává v případě, kdy má žadatel o udělení mezinárodní ochrany vícero občanství. Nicméně i na tuto situaci Ženevská úmluva pamatuje, jak vyplývá z výše citovaného článku. V takovém případě musí ve smyslu Ženevské úmluvy dojít k selhání ochrany ze strany všech států, jichž je žadatel občanem. Touto optikou je pak nezbytné nahlížet rovněž na § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto ve shodě se stěžovatelem dovodil, že v případě osob disponujících občanstvím více než jednoho státu je možné vyloučit aplikaci § 16 odst. 1 zákona o azylu již na základě úvodní části uvedeného ustanovení jen tehdy, uvádí-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany rozhodné skutečnosti vůči všem státům, jejichž občanstvím disponuje.

[18] Současně ovšem Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku č. j. 7 Azs 267/2019 – 19 (bod 25.) dodal: „*Ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu je nutné vykládat v jeho celistvosti. Jak vyplývá ze zákonné formulace „a zároveň“, k aplikaci uvedeného ustanovení nepostačí pouze to, že žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Tato skutečnost je jen základem posouzení, které může aplikaci § 16 odst. 1 a priori vyloučit. Pokud se tak nestane, je nezbytné posoudit, zda jsou splněny zbývající předpoklady. V případě písm. d) je proto následně nutné zabývat se otázkou, zda žadatel mohl využít ochrany některého ze států, jehož státní občanství má, či zda mu v tom bránily důvody uvedené v § 12 nebo 14a zákona o azylu. Úpravu obsaženou pod písm. d) ovšem nelze zkratkovitě chápat tak, že by důvody podle § 12 nebo § 14a zákona o azylu musely být vždy nutně výslovně vztažené ke státu, jehož ochrany se žadatel nemůže domoci. V případě osob s vícerym občanstvím totiž nelze vyloučit, že tyto důvody vztahující se toliko k jednomu ze států, jehož je žadatel občanem, znemožní za určitých okolností využití ochrany obou států. Zjednodušeně řečeno, v případě osoby disponující občanstvím států A a B, může být dostačující uvedení důvodů podle § 12 nebo § 14a zákona o azylu pouze ve vztahu ke státu A, pokud zároveň žadatel s ohledem na to, v jaké se nachází situaci, z těchto důvodů nemůže využít ochranu státu B“ (důraz přidán).*

[19] Právě taková situace nastala v nyní posuzovaném případě. Stěžovateli lze tedy dát za pravdu v tom, že žalobce uváděl relevantní skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, výslovně pouze ve vztahu k Ruské federaci. Je však nutné zohlednit, že tyto skutečnosti, byť se primárně vztahují k Ruské federaci, fakticky žalobci znemožňují využít ochrany Státu Izrael, jehož je žalobce rovněž občanem. Žalobce se totiž nachází ve vazbě pro účely extradičního řízení za účelem jeho vydání k trestnímu stíhání právě do Ruské federace. Možnost využití ochrany Státu Izrael je tak v jeho případě čistě teoretická a praktická nemožnost jejího využití vyplývá právě ze skutečností, které žalobce tvrdí vůči Ruské federaci. Žalobce byl sice ve vazbě v kontaktu s izraelským konzulem, nicméně je zjevné, že možnosti Státu Izrael jsou omezené, když se žalobce nenachází na jeho území a on nemůže zabránit svému vydání do Ruské federace.

pokračování

[20] Tyto specifické okolnosti stěžovatel nijak nezohlednil a zcela nepřípadně ve svém rozhodnutí a následně i v samotné kasační stížnosti vyšel z toho, že žalobci nic nebrání ve využití ochrany ze strany Státu Izrael. Takový závěr je však v situaci, kdy se žalobce nachází ve vazbě a je mu fakticky bráněno jakoukoliv ochranu tohoto domovského státu využít, naprosto scestný a neodpovídající skutkovému stavu věci. V posuzovaném případě proto nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, jak správně uvedl městský soud.

[21] Lze tedy uzavřít, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení městského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. února 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu